

Nguyễn Nhung

Không biết tại sao Toàn cứ bị đôi má núm đồng tiền của người con gái ấy ám ảnh mãi. Có đến hơn ba mươi năm rồi, nó cứ như in vào óc chàng, trở thành một dấu ấn khó nguôi, khiến suốt cả cuộc đời, chàng cứ mê mải, hoài huyễn chạy theo những hình bóng giai nhân, chỉ vì đôi má núm đồng tiền của họ.

Đây là một câu chuyện dài dang dở với thời gian, nhưng lại chỉ là một thoáng chốc trên một đoạn đường ngắn ngủi, từ khi chàng còn là một sĩ quan trong quân đội. Kể cũng lạ, đối với một người lính đã quen với cảnh máu lửa và chết chóc, tâm hồn đôi khi đã chai lỳ đi với đau khổ phải chứng kiến thường xuyên trong cuộc sống, vậy mà chỉ qua một lần gặp gỡ thật ngẫu nhiên, Toàn lại cứ nhớ mãi và đi tìm hoài hình ảnh người con gái, trong một thoáng chốc ngắn ngủi lại khó có thể phai mờ trong tâm khảm chàng cho đến nhiều năm sau, hay suốt cả đời người.

Là một quân nhân, đời sống di chuyển nhiều theo gót giày sault, những cuộc tình rơi rớt cho mỗi nơi chốn chàng tới, nhưng chưa có hình bóng nào lại có sức níu kéo chàng dai dẳng đến thế. Cho đến nay khi đầu đã hai thứ tóc, có đau khổ, có đắng cay vì hạnh phúc mà ông Trời không mang tới cho chàng, nhưng dù dữ dội và đau đớn tới đâu, Toàn vẫn thấy chàng vẫn có thể quên,

khi tâm niệm rằng nó không có gì để trân trọng. Thế mà, hình dáng cô bé có đôi má núm đồng tiền, hình như chàng cũng chưa kịp hỏi tên vì cuộc gặp gỡ quá ngắn ngủi, rồi mỗi người lại đi theo một hành trình khác nhau, Toàn chỉ đơn giản biết được nơi chốn nàng ở. Mất biệt, Toàn vẫn nhớ nụ cười của nàng, khi mỉm cười với chàng một nụ cười thần tiên, vì biết tử thần đã buông tha cho người bạn chàng trong chuyến xe nhà binh bị giật mình từ Cần Thơ về Sài Gòn. Cũng trên đoạn đường ấy chàng đã gặp người con gái kia, trên một chuyến xe đò về Sài Gòn để đi học, đã mau mắn dùng những sự hiểu biết của nàng để băng bó vết thương cho người lính nàng gặp trên bước đường hoạn nạn.

Chuyến xe chở hai người sĩ quan đi công tác, với hai người lính đã lâm nạn khoảng nửa đường từ Cần Thơ sang Vĩnh Long, trong một buổi sáng rất đẹp trời. Nếu nhìn sự bình yên của cánh đồng bát ngát trong mùa lúa chín, nhìn con sông lặng lẽ vỗ vào bờ những đợt sóng nhỏ, có ai nghĩ được rằng nơi ấy sẽ ẩn chứa bao thảm họa, mà chỉ có những cái đầu khùng điên mới vui mừng nổi khi mang đến sự chết chóc cho người khác. Khi tiếng nổ dữ dội có sức công phá một khoảng đường, hất chiếc xe jeep sang một bên, chiếc xe đò phía trước vừa vượt qua khoảng đường ngắn một cách

bình yên. May rằng chiếc xe jeep gọn nhỏ, mà cũng có thể vì tay gài mìn hôm đó kém chuyên môn, chỉ làm chiếc xe nhỏ bị bay xuống thửa ruộng, không gây thiệt hại về nhân sự. Như một phép lạ, Toàn tuy bị văng ra khỏi xe nhưng cũng bị xây sát nhẹ, trong khi ấy thì anh bạn lại bị thương khá nặng.

Khi hoàn hồn, Toàn bận rộn liên lạc về Quận xin xe cứu thương và tiếp viện, thì thấy những người dân từ chuyến xe đò đang xúm xít chung quanh những người bị nạn. Lúc ấy, Toàn mới chú ý đến người con gái đang cúi cúi dùng những mảnh vải trắng dịt lấy vết thương trên phần bụng của người bạn chàng. Những miếng vải ấy không biết nàng lấy ở đâu, có thể là những đồ dùng cá nhân của nàng, nhưng nó tạm thời cũng làm cầm lại những giòng máu đang tuôn ra từ vết thương của anh ta, và khi nàng cầm lấy cổ tay của người lính để bắt mạch, Toàn thấy có một điều gì êm dịu lắm. Khuôn mặt của người lính đang xanh xao vì đau đớn và mất máu, bỗng như hồng lên vì được truyền qua một sức ấm của tình người. Sau này, khi người bạn bình phục, có hỏi Toàn về người con gái mà anh ta thoáng nhớ khi được cô ta săn sóc, nhưng Toàn cũng không biết gì hơn.

Qua cử chỉ thành thạo của nàng, Toàn đoán chừng người con gái ấy có biết về y khoa, hay ít ra nàng cũng là một y tá. Dáng cô gái cúi xuống bên người lính bị thương, đôi mắt hiền dịu và nỗi lo lắng, đăm chiêu của nàng khiến Toàn bất giác cảm động. Còn hình ảnh nào đẹp hơn hình ảnh người con gái đang săn sóc một người thương binh, giữa một nơi đồng không mông quạnh, cho dầu nàng không đẹp thì tự nó cũng đã là một hình ảnh tuyệt vời. Huống gì, khi Toàn đến gần bên hỏi nàng về vết thương của bạn, và cô gái ngừng lên nhìn chàng nở một nụ cười, Toàn đã sửng sờ vì đôi má núm đồng tiền rất xinh trên khuôn mặt bầu bĩnh, dễ thương của cô gái, lúc ấy y hệt hình ảnh một bà tiên hiền dịu trong truyện cổ tích.

Khi xe tiếp viện tới, người bị thương được chuyển về Quân y viện, đoạn đường đã được giải tỏa và chàng cũng bỏ dở chuyến công tác để trở lại đơn vị. Trong lúc ấy, Toàn chỉ kịp hỏi cô gái ở đâu, có phải là một y tá không? Cô bé chỉ nói vắn tắt là còn đang đi học, những điều nàng biết chỉ là những sơ đẳng về y học trong một lớp cứu thương của nhà trường. Và Toàn cứ ngỡ ngàng mãi khi cô bé leo lên chiếc xe đò để đi tiếp hành trình dang dở, bỏ lại chàng ngổn ngang với một hình ảnh đẹp về hai chiếc núm đồng tiền tròn xoay trên đôi má phơn phớt hồng trong nắng sớm.

Từ đấy, Toàn cứ mênh mang với hình ảnh người con gái dễ thương mà chàng tình cờ gặp gỡ trên đoạn đường đời thật ngắn ngủi. Sao chàng lại có thể lãng trí đến quên không hỏi tên nàng, để làm quen như đã từng làm quen với những người con gái khác mà chàng gặp gỡ. Có thể trong khung cảnh ấy, chàng đã quên không biết mình là người lính hào hoa, và nếu giữa cảnh thương tâm đó, chắc chắn chàng không thể nghĩ đến chuyện làm quen với cô gái như những người khác mà chàng gặp gỡ.

Trở về Cần Thơ, những ngày nghỉ Toàn hay lang thang đi loanh quanh những con đường trong một thành phố bình yên, để mong tìm gặp được nàng trong những khuôn mặt con gái trên hè phố, nơi cổng trường, trong công viên ven bờ sông, biết đâu chàng sẽ tìm được cô bé có hai má núm đồng tiền của một thoáng gặp gỡ. Vào dịp Xuân về, Toàn cũng hay lang thang trong khu chợ hoa vào buổi tối, với hy vọng cô bé kia sẽ lẫn lộn trong số những người đẹp đi chợ Tết, nhưng chẳng bao giờ chàng gặp lại. Lắm lúc chàng bật cười cho sự si mê ngỡ ngàng của mình, những khi chăm chú nhìn những người con gái chàng gặp, để tìm một hình bóng, khiến tâm hồn chàng có lúc đã có lúc đau khổ vì tuyệt vọng. Toàn có cái lãng mạn khác người, cho nên có thể một lúc nào đó, có người đã thấy chàng lẻo đẻo đi theo một

bóng hồng, tưởng như si mê đắm đuối lắm, nhưng rồi lại đứng đưng ngay khi cô ta mỉm cười, và chàng đã thất vọng vì không tìm đâu ra nụ cười của cô bé mà chàng gặp trong buổi sáng hôm ấy.

* * *

Đến một lúc nào đó thì chàng cũng phải quên, hay chỉ tạm quên đi và lấy làm tiếc rằng mình đã làm mất đi một hình ảnh đẹp trong cuộc đời. Mãi đến khi Toàn đến làm việc nơi một thành phố nhỏ, tình cờ gặp được người con gái khác, cũng chỉ vì nàng có hai chiếc núm đồng tiền giống như người con gái chàng đã gặp. Cho mãi đến sau này, chàng vẫn thường trách mình sao chỉ vì đôi má núm đồng tiền giống nhau kia, lại khiến chàng vội vã đoạn tuyệt cuộc đời độc thân, để ký kết một bản hiệp ước đến đâu đón cho nhiều năm tháng về sau.

Hình như có một dịp nào đó, Toàn có đọc được một câu thật hay, " không vì đôi má núm đồng tiền , để "bê" nguyên một người đàn bà về làm vợ" . Câu này thật buồn cười và cũng mai mỉa lắm khi thật tương hợp với trường hợp của chàng. Chàng cưới Hà cũng vì bị hấp dẫn và ám ảnh bởi đôi má núm đồng tiền từ cô bé kia, đến sau này khi sống chung với nhau, chàng mới phát hiện ra sự lầm lẫn ấy thì đã muộn .

Trước tiên, lúc gặp Hà, dường như hai cái núm đồng tiền xinh xinh của cô bé kia, trên khuôn mặt Hà khiến trong một lúc chàng thấy mình băng khuâng lắm. Vì cái dạng của hai chiếc núm đồng tiền giống nhau, như cái nhà nào thì

cũng là nhà, chỉ có điều đâu phải cái nhà nào cũng làm cho người ở gắn bó và nhớ nhung khi phải xa cách. Sau này, khi hai người chia tay, Toàn mới biết rằng nụ cười của những đôi má núm đồng tiền, đã khác nhau một trời một vực, vì nụ cười kia bình an bao nhiêu, thì nụ cười này khi không có tình yêu lại lạnh lẽo bấy nhiêu. Nụ cười của Hà đối với chàng khi hai người đã linh cảm thấy cái rãnh sâu của tâm hồn, là những nụ cười lạnh lẽo và vô cảm, nó khiến lòng chàng gầy gầy như bị cơn gió lạnh tạt vào giữa trời mưa giông. Cuối cùng thì Toàn đã ngấy chán nụ cười của Hà, và đôi má núm đồng tiền của nàng không đủ sức lôi kéo chàng trở về.

Đúng là chàng có cái đầu không bình thường, đi tìm cái tuyệt đối giữa những tương đối của đời sống, để tự chàng khắc khoải triền miên. Hóa ra, có những điều rất tầm thường mà vẫn có sức sống mãi với lòng người suốt một đời, chỉ vì đã gắn bó với chiều sâu của tâm hồn và vì thế những

gì xung quanh nó, cũng trở thành bất tử với thời gian. Chưa hẳn nụ cười của vợ chàng đã vô duyên, nhưng chỉ vì sự gặp gỡ giữa hai người với nhau quá dễ dàng, có tính toán, không trắc trở cho nên nó không ghi lại trong lòng chàng một sự tiếc nuối nào cả. Chàng lấy Hà chỉ vì khi ấy Toàn đã công thành danh toại, đã đến lúc phải có một gia đình, và khi vừa gặp nàng trong tầm tay, với nụ cười và đôi má núm đồng tiền, thì Toàn vội vã tưởng rằng mình đã thực sự hài lòng với một kết thúc đẹp đẽ.

Cuộc sống giữa hai người chỉ là những trống trải mệnh mang tiếp nối, mặc dù bên ngoài người ta vẫn cảm tưởng nó hạnh phúc. Hà bằng lòng với

cuộc hôn nhân này vì nó đáp ứng được những điều kiện ắt có và đủ cho một người đàn bà có tính toán. Trước mắt là Toàn có chỗ đứng trong xã hội, có học thức, có điều kiện để bảo đảm mang về cho gia đình một cuộc sống no đủ, êm ấm, chứ chưa hiểu nổi rằng ngoài những điều bên ngoài ấy, tâm hồn chàng lại phức tạp hơn thế nhiều. Có một điều sai lầm nữa, là Hà quá tự tin vào sắc đẹp cũng như tướng mạo rằng nàng có đủ điều kiện để chinh phục bất cứ người đàn ông nào, và đó là một lầm lẫn cay đắng khi biết thật tình yêu của Toàn không đơn giản như vậy.

Cuối cùng thì hai người chia tay để được nhẹ lòng cả đôi bên. Đối với Hà thì chàng biểu tượng cho mẫu đàn ông hoang tưởng, và từ những hoang tưởng đó, chàng khó thích ứng nổi một người phụ nữ quá tự tin và đầy thông minh như Hà. Sự chia tay này làm Toàn cảm thấy dễ chịu, vì không có nỗi khổ nào bằng người ta cứ phải sống mãi với những điều giả dối.

Hình như số phận cứ đẩy đưa Toàn vào những lối đi gập ghềnh, đầy chông gai, cho nên đến năm 75, cũng như đông đảo những người lính bất hạnh bị bỏ rơi sau cuộc chiến, chàng phải chịu gần tám năm tù. Tám năm tù của một người đàn ông độc thân, không có ai đại dột để gắn cuộc đời mình vào một kẻ có đời sống bất ổn định, không tương lai như Toàn lúc ấy. Hà bấy giờ đã có một gia đình mới, đã tìm được hạnh phúc với một tâm hồn có lẽ đơn giản hơn Toàn ngày xưa. Còn lại một mình, Toàn thật dễ dàng tìm cho mình một con đường. Đi bất cứ đâu, chân trời góc biển nào cũng được., miễn rằng ở đó có Tự Do. Trong hôn nhân, chàng cũng đã chọn lựa cho mình sự tự do khi không thích hợp với Hà, thì khi còn một mình, Toàn như cánh chim muốn bay nhảy tới nơi nào cũng được. Sống cũng được, chết cũng chả sao, chỉ có điều lạ lùng là Toàn vẫn không quên được nụ cười, ánh mắt, đôi má núm đồng tiền của người con gái năm xưa mà chỉ có một thoáng gặp

rồi mất đi. Lắm khi ngồi một mình trên bờ đất sau hè, nhìn ra cánh đồng lúa xanh rì, Toàn vẫn thầm mơ ước một ngày nào đó chàng sẽ tìm ra cô gái năm xưa, ở một nơi nào đó trên quả đất này.

* * *

Thế là Toàn ra đi. Phải mấy lần liêu lĩnh với sóng gió biển khơi chàng mới đặt chân được tới bến bờ tự do. Toàn đi tù như " cóc bỏ đĩa", vào lại ra, ra lại vào, cung Thiên Di của chàng hình như cứ hướng từ nhà tù này sang nhà tù khác. Nghĩ rằng nơi đâu cũng là nhà, dù là nhà ở hay nhà tù thì Toàn cũng lì lợm cho rằng đó cũng chỉ là một nơi chốn để ở, khi cho rằng trần gian này chỉ là cõi tạm.

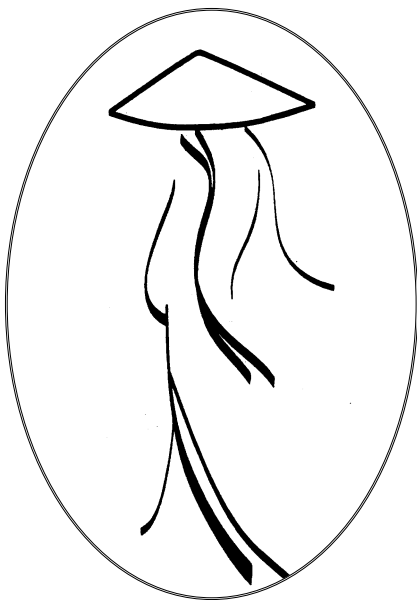
Ngày đặt chân tới đất Mỹ, chàng mới thấy chỗ nào cũng là nơi ràng buộc con người, buộc chặt hay lỏng mà thôi, nhưng dù sao chàng cũng có thể chọn lựa cho mình một đường đi. Vì thế Toàn trở lại nhà trường, học lại từ ban đầu vào lúc tuổi mập mé bốn mươi. Sống một mình, có những nỗi khổ nhưng vẫn có điều hay, sau những giờ đi làm kiếm sống Toàn lao đầu vào sự học, cố giắt lấy mảnh bằng để bảo đảm đời sống trước đã, sau là với chàng sự say mê nghiên cứu về khoa học cũng rất hấp dẫn như một cô nhân tình, và cuối cùng thì Toàn đã trở thành một nhà nghiên cứu, làm việc trong phòng thí nghiệm của một trường Đại Học.

Trong thời gian này, Toàn bắt đầu có những giao lưu tình cảm với một vài phụ nữ. Không biết " ma đưa lối, quỷ đưa đường " làm sao đó, Toàn vẫn cứ hay làm quen với những phụ nữ có đôi má núm đồng tiền, từ nỗi ám ảnh may ra sẽ tìm gặp lại trong những hình bóng này, chút dư ảnh năm xưa.

Trong số những phụ nữ chàng gặp, có Nancy là cô bé người Mỹ gốc Mễ khiến chàng hay nghĩ tới, bởi vì cô ta có hai cái núm đồng tiền thật

duyên dáng trên một khuôn mặt trái xoan với nước da ngăm ngăm. Nancy là một sinh viên, làm việc bán thời gian để lấy tiền tiếp tục đi học. Có lẽ Nancy nhỏ hơn Toàn đến mười mấy tuổi, nhưng cô ta dường như bị thu hút bởi tia nhìn đắm thắm của người đàn ông Á Đông, khiến mỗi lần gặp nàng thường mỉm cười luôn. Cô bé vui tính lắm, hình như Toàn chỉ thấy cô ta hay cười đến nỗi lúc nào, với bất cứ ai, Nancy cũng có thể mỉm cười, hàm răng trắng bóc, đôi mắt nâu với rèm mi cong thật quyến rũ. Mới đầu, Toàn cũng tưởng mình sẽ "chết" được vì nụ cười của Nancy, vì đôi má núm đồng tiền kia khiến chàng hình dung đến cô bé năm xưa, nơi thành phố ven bờ sông Hậu, mái tóc ấy, nụ cười ấy, khuôn mặt ấy, tất cả hòa hợp vào nhau với buổi sáng hôm ấy, tự nó đã trở thành bất tử trong lòng chàng.

Có điều, Nancy có đủ những yếu tố làm say lòng lũ đàn ông, có đủ cái thông minh của một cô con gái có học, nhưng Toàn nhận thấy có điều gì đó không hoàn toàn giống nhau ở giữa những đôi má núm đồng tiền. Nancy hay cười lắm, cười nhiều đến nỗi có thể cười bất cứ với ai, bất cứ lúc nào, và sự vui tính quá độ của cô đã khiến hình ảnh hai cái núm đồng tiền trên khuôn mặt cô trở

thành nhàm chán và tầm thường dưới con mắt Toàn. Cô ta có thể trở thành cái "đỉnh" để đám đàn ông đồng nghiệp theo đuổi, vì khuôn mặt và nụ cười của cô, đã là hình ảnh một đóa hoa đầy hương sắc mùa Xuân, khiến đời tươi trẻ lại. Không khó khăn Nancy đã cho Toàn những cái hẹn đi ăn trưa, đi ăn tối, đi xem ciné với nhau như một đôi tình nhân, và khi chia tay dưới gốc thông trước cửa nhà nàng, Toàn cũng có thể dịu dàng hôn từ biệt lên đôi mắt nhưng mềm, còn Nancy thì lúc nào cũng ban phát cho Toàn nụ cười thật tươi với đôi má núm đồng tiền.

Vậy mà vẫn không bao giờ Toàn có được cái cảm giác êm dịu với nụ cười của Nancy dành cho chàng, chỉ vì nó vẫn không trọn vẹn mang được hình ảnh thần tiên của người con gái năm xưa trong lòng chàng. Chàng cảm thấy mình kỳ cục và hơi có gì bất thường, khi cứ đi tìm hoài cái bóng xưa trong những cái bóng hiện tại, và chẳng bao giờ Toàn hài lòng hết. Lòng chàng lúc nào cũng có thể tưởng tượng ra đầy đủ những hình ảnh buổi sáng năm xưa, chiếc xe lật xuống bên bờ ruộng, chàng may mắn thoát chết, còn bạn chàng thì được săn sóc tạm thời bởi một cô gái. Chắc có lẽ chàng không thể nào quên vì một lẽ rất đơn giản, khi lòng gắn bó với quê hương, gắn bó với những kỷ niệm thời thanh niên, đó là thời kỳ đẹp nhất của một đời người, cho nên chính vì thế mà bất cứ những gì xảy trong thời gian ấy cũng tự nhiên trở thành kỷ niệm đẹp mỗi lần nhớ đến, không có gì thay thế được. Chính vì vậy khi giao tiếp với một vài người, nghe họ kể hoài về một câu chuyện cũ, mỗi lần nhắc chàng lại cảm được điều thú vị của người kể. Đây là những cuộn phim dĩ vãng, được quay đi quay lại nhiều lần trong cuộc đời, và mỗi lần nhắc tới vẫn kéo theo một tình cảm êm ái lắm mà chỉ có người trong cuộc mới hiểu nổi thôi.

Hà vẫn không phải là nàng, cũng như Nancy vẫn không phải là nàng, dù họ có đôi núm

đồng tiền giống nhau. Hóa ra cuộc đời vẫn không thể trùng lặp như những đường chỉ tay tuyệt đối không bao giờ giống nhau, dẫu rằng nhìn chung thì bàn tay nào cũng có năm ngón như nhau. Toàn tự nhận mình khó tìm nỗi hạnh phúc sau mỗi dang dở ban đầu với Hà, vì chàng luôn luôn đi tìm cái tuyệt đối giữa những tương đối của cuộc đời, chính vì thế mà Toàn hay nghĩ đến con đường giải thoát mà không chấp nhận rằng, con đường ấy nó cũng chỉ bắt đầu từ những bình thường trong những cái chàng đang có trong hiện tại.

Buổi chiều Toàn hay một mình ra phía sau nhà nghe tiếng gió lồng lộng thổi cuốn đi những giải mây đầy màu sắc trên nền trời trong những chiều tắt nắng. Phía sau nhà là một mảnh rừng thưa, nhưng gió ở đấy thật lạ lùng, Toàn nghe như có nhiều tiếng reo, rền rĩ như những tiếng gào trong khoảng không của vùng trời đầy mây. Chắc chắn không phải tiếng reo của lá vì rừng cây thưa thớt ấy không đủ sức để réo lên những tiếng âm u, đặc quánh. Gió lồng lộng cuốn vào nhau làm lòng người choáng ngợp một nỗi buồn vu vơ, chút sợ hãi cô đơn khi nghĩ tới, ở đâu đó, trên tầng trời kia, có cả một thế giới vô hình, có biết bao nhiêu linh hồn đang cuộn tròn trong những đám mây, giăng giăng tản mát khắp bầu trời.

Chiều nào, Toàn cũng thơ thẩn ngoài khu vườn nghe tiếng gió vô hình xoáy vào hồn, như nhắc nhở chàng đừng vô vọng đi tìm những chiếc bóng, những điều không hiểu nổi mà giờ đây đã chìm khuất với thời gian. Khi chỉ còn một mình, Toàn hay để lòng mình trôi nổi với những hình ảnh trong quá khứ. Có khi chàng nghi ngờ mình đang đi tìm lại chính cái bóng mình thuở xa xưa, vì tâm hồn chàng đã đổi khác quá nhiều. Chừng nhìn lại bóng mình trong gương, chàng không tin rằng những sợi tóc của mình đã bạc, vài nếp nhăn tạo thành những đường hằn trên khuôn mặt, tự nhiên chàng bật cười với cái bóng trong gương, khi biết rằng mình chỉ đi tìm trong vô vọng những hình ảnh của dĩ vãng.

Cái bóng người con gái với đôi má núm đồng tiền năm xưa còn nguyên trong tim chàng, bởi dấu của chàng giống như một cái máy chụp hình, đã in vào lòng một tấm ảnh đẹp của người con gái năm xưa. Mỗi tấm ảnh có một cái đẹp riêng, kỷ niệm riêng, một không gian và thời gian của riêng nó, không thể lẫn lộn vào bất cứ tấm ảnh nào khác. Như Hà là Hà và Nancy là Nancy, cuộc đời chàng không hạnh phúc cũng chỉ vì chàng đòi hỏi cho mình nhiều quá, mà không nghĩ rằng không thể chỉ có sự cho đi hay nhận lại một chiều.

Giữa buổi chiều cô quạnh, nghe tiếng gió rền rĩ trong không gian, chàng không nhìn thấy gió nhưng những đám mây trên nền trời đã bị gió cuốn đi bay lang thang cùng khắp. Gió vẫn chuyển động trong không gian, kêu lên những tiếng u u đặc quánh, hết giải mây này tới giải mây khác, cứ thế bay ngang trên vòm trời kia. Vậy mà Toàn cứ đi tìm hoài, suýt nữa thì phát điên vì mãi mê đi tìm một chiếc bóng.

NGUYỄN NHUNG

Tháng Tư, 2002.